

SYMPOSIUM OVER DE TOEKOMST VAN WHISKY

WHISKYetc.
magazine

n° 2
2011

... OVER PROEVEN, REIZEN EN GENIETEN

negende jaargang * zomer 2011

DE PROEFSCHOOL VAN GLENLIVET

HEMINGWAY
HIELD VAN VELE SOORTEN DRINKS

EEN BEETJE ROSEBANK

ZWERVERN LANGS
OL' MAN RIVER

tekst en foto's Thom Olink

Country, rock 'n roll, blues en DE DELTA

Wat een dag om met open ramen door hartje Tennessee te cruisen. Een zacht briesje strijkt als een uilenveer langs de wangen en in een plooi van het golvend landschap duikt links een stokoude US Post Office op en dan, aan de overkant, de George A. Dickel Distillery.

The CROSSROADS

Als we uitstappen horen we enkel het gorgelende geluid van blackbirds en wat bladgeruis in een zee van heel warme stilte. Het heet hier Cascade Hollow en de eerste whisky, die George Dickel en zijn zwager maakten werd Cascade Whisky genoemd – Mellow as Moonlight.

Dickel werd geboren in het Duitse Darmstadt en liet vermoedelijk daarom de e weg uit whiskey. Geluk kent altijd grenzen; we zien al snel dat de stokerij is gesloten. Jammer van de afspraken, tussen de Amerikaanse whiskey's hebben wij George Dickel en dan vooral de Special Barrel Reserve hoog zitten. We kruipen onder een slagboom door en lopen het terrein op om foto's te maken. Nauwelijks tien minuten later zien we van ver over de landweg een wit-groene bak met zwaailichten aankomen. De man in uniform is wel aangedaan door ons verhaal dat we van zo ver komen om zijn landelijke stokerij te bekijken. 'We liggen soms wel drie dagen in de week stil.' Als we morgen komen...

NASHVILLE

Nee, morgen is Nashville, dus country and western en dus the Grand Ole Opry. Deze muziekshow die sinds 1925 loopt, is de hemel voor sterren uit de Blue Grass, Country en Americana.

Vorig jaar mei stroomde de Cumberland river over en zette delen van Nashville en omstreken onder water, zo ook het even enorme als opzichtige Grand Ole Opry-complex, net buiten de stad. We zoeken het Ryman Auditorium in de binnenstad op, jarenlang het vaste onderkomen voor de GOP. In het kleurige licht door de gebrandschilderde ramen zien we een koppel uit Texas achter de microfoon. Je mag hier voor even Earl Scruggs, Emmylou Harris of Charlie Daniels zijn.

SCOTCH

In een wat groezelige liquorstore in de rand van Nashville, een pakhuis zonder duidelijk systeem, zoeken we naar een single malt. We vinden een Old Pulteney, die de komende dagen het mooie leven nog verder kan bijkleuren.

De eigenaar zegt bij het afrekenen: 'Wat is eigenlijk het verschil tussen Scotch en Bourbon?'

We beginnen licht onthutst over maïs en gerst en andere zaken en na tien minuten hebben we een flink gehoor aan binnenkomende klanten opgebouwd.

Aan het eind klinkt geen applaus, slechts een: 'Hmm, never knew that' en achteraan: 'We don't like that stuff, strong taste.'

We verlaten de zaak, zonder korting.

In de luie stoelen van het kathedraal hoge atrium in de Embassy Suites-Vanderbilt aan Broadway vertelt een stevige uitbouter van het happy hour over een goed eetadres.

PUMPED CHICKEN

Ons tafeltje in het South Street restaurant vouwt zich rondom een boom vol bladeren die door het plafond groeit. De kaart ademt de pittige geur van

Main Street Memphis

Bij George Dickel Distillery

Kans voor iedereen in Ryman Auditorium

het zuiden met veel shell fish, poboys, grilled meat overgoten met Jack Daniel's, crabmeat en nacho's. Door een beroepsafwijking loop ik eerst naar de bar, kijken wat ze hebben. We vertellen de eigenaar van onze Schotse aankoop en het mini whisk(e)y-college. Hij is nauwelijks verrast. 'Kijk naar de bruisende mix binnen en voor de deur, studenten, geslaagde mensen met buiten model auto's, coloured people. Ze kiezen hier voor cocktails, soms wijn, rum, bourbon met heel veel ijs, maar geen Scotch. Ze drinken hier wel malted barley, want smoked beer wordt er van gemaakt.' We vallen voor pumped chicken. Foutje. Als je er een mandje aan hangt kun je zo de lucht in. Dat moet een kalkoen zijn!

TUPELO

Vele mijlen verder, in Tupelo, lopen we bij de Hardware Store van de familie Booth naar binnen waar moeder Gladys voor haar Elvis zijn eerste gitaar kocht. Dat willen ze weten, iedereen pikt een graantje mee in deze geboorteplaats van de King.

De directeur van Elvis Birthplace, Dick Guyton is wat kortaf als Graceland bij Memphis ter sprake komt. 'Ze bepalen me daar een beetje te veel wat ik wel en niet kan doen.' Hij heeft met de Pelvis op school gezeten, maar herinnert zich als jongere leerling weinig.

In de museale huiskamer van de familie Presley schrikt hostess Nina Holcomb, lichtjes weggedut in een hoekje: 'Waar komt u ineens vandaan?' Binnen enkele minuten zijn we in een gesprek vol warme superlatieven verzeild, want van de goden niets dan goed.

In La Quinta Inns & Suites is het zoeken naar de bar en een drankje. 'Straks is er een uurtje om iets te drinken', is de korte boodschap en inderdaad klokslag vijf uur wordt

een soort Ola-ijskast vol bier en frisdrank de receptie binnen gereden. Een vertegenwoordiger die hier meer loeiert, lacht om ons gezicht. 'In dit land vol kerken ziet de realiteit er soms verwarrend uit, vol Bijbelse kwellingen.' Ongelovig als we zijn nemen we het lot in eigen hand en glijpen van tijd naar onze kamer om een dram te nemen.

SHILOH

Onderweg naar Memphis, stad van blues, soul en rock 'n roll slaan we bij Corinth af naar het Shiloh National Battlefield. Hier waren de bossen en dalen op 6 en 7 april 1862 gevuld met kruitdamp en geschreeuw. Uiteindelijk zouden de Confederate en Union legers tienduizenden doden, gewonden en vermisten achterlaten. Drie kwartier duurt onze autorit langs rijen geschut, graven en kleine piramides van kanonskogels. Bij de Pittsburg Landing aan de Tennessee river, waarom het allemaal te doen was, luisteren we naar stilte en denken: 'Wat kort geleden nog maar.'

MEMPHIS BLUES

Graceland is druk als altijd, al gaan er geruchten dat de boekhoudcijfers niet meer zo diepzwart zijn als in het verleden. Net als in het geboortehuis in Tupelo overheersen twee gedachten: wat is alles klein – zijn we zo gegroeid in die paar decennia? – en ook: wat is luxe betrekkelijk. De kranten van toen berichtten dat Elvis in zijn relaxkamer wel drie tv's had, nu zie je een glimlach op de gezichten tegen het glas.

De tram brengt een opgewonden gezelschap naar Beale Street, muzikaal hart van Memphis. Op de hoek met South 2nd Street, waar B.B. King een van zijn vele clubs heeft, is het ongewoon druk, veel politie met helm en zonnebril. In de straat met z'n kroegen, clubs en eet-

Ergens in een hoekje van Beale Street

tenten omzomen rijen toeschouwers een ongelooflijk schouwspel. Zes donkere jongens, glimmend van het zweet op hun super-sixpacks, demonstreren het onmogelijke. Na een lange aanloop maken ze een eerste salto boven de iets aflopende straat, dan nog een, en nog een en nog een. Ze vliegen als molentjes door de lucht. De kampioen maakt er zeven. Soms komt er een fout uit en wordt dan nog net opgevangen. De met neonsigns versierde wanden van Beale Street weerkaatsen een klaterend applaus en lange oohs van bewondering, ook van de politie, die zorgt dat niemand tijdens dit meer dan circusnummer oversteekt.

Een van de dampende straatartiesten vertelt ons: 'Bij het oefenen slaat er nog wel eens een tegen het asfalt. Maar, we halen redelijk geld op.'

TWO STEP EN BLUES

Daar krijgt een mens dorst van, die we lessen met een Bud en een Jack D. We stropen wat clubs af en treffen in de Juke Joint mister Brandon Santini & Delta Highway aan, snoeiharde blues op zijn mondharmonica met echo's van Paul Butterfield en Sonny Boy Williamson II. De

BB, de grote man

volgende avond zijn ze helaas vertrokken naar Chicago, maar tegenover de club is het zydeco- en cajunfeest. We drinken een glas met de bassist, die Nederland redelijk kent van festivals. Wat later komt een stel binnen dat na wat aandringen het ovale dansvloertje opgaat; schitterend! Hij vouwt en buigt zijn vrouw en twostept als een slang; saturday night fever in de bayou!

Memphis is muziek met prachtige musea vol star, rock 'n roll, soul en blues.

De Sun Studio is als altijd volgepakt met bezoekers, allemaal willen ze even achter de microfoon waarin ooit Jerry Lee Lewis, Carl Perkins, Johnny Cash en Elvis Presley in zongen. Stax en het American Soul Museum, Volt; alles ademt muziek.

FELLINI

Washington, de frontman van het Art Deco Hotel Residence Inn waarschuwt: 'Vanavond a Bar-B-Q op het dakterras.'

Vijftien hoog boven Memphis komt ook Fellini om de hoek kijken. Een Fransman zit tevreden een dikke sigaar rokend in een 1-persoons hot tub, vijf Japanners rennen al cameraklikkend rond, Washington is in de braaddampen verdwenen en wij zien aan de overkant van de traag stromende Ol' Man River een zon van gloeiend heet staal in de stoffige horizon van Arkansas zakken.

We delen de laatste slokken van onze Pulteney uit en krijgen er Woodford bourbon voor terug. An evening to remember!

Voor we verder naar het zuiden zakken met zijn lange leegtes moeten we de dikke Chevy Traverse en onszelf bijtanken. De nabije liquor store blijkt ongelooflijk goed gesorteerd: Buchanan, Sheep Dip, Speyburn, Tomatin, McClelland, Dimple Pinch, Singleton en J.W. Blue label staan tussen tientallen andere malts en blends en in een zee van bourbons. Op de vraag wat hard loopt onder Schotten zegt de eigenaar: 'De bekende merken, Glenlivet, Fiddich, Balvenie, JW Black, Dewar's, Macallan. Veel klanten blijven wel bij de malts, behalve als ze een partijtje hebben. Dan wordt bourbon ingeslagen: Evan Williams, Wild Turkey en natuurlijk Jack Daniels.'

DE SHERIFF

De Mississippi blijft de komende dagen rechts van ons als we naar beneden zakken over Bob Dylan's Highway 61, regelrecht de Delta in, vol van plaatsnamen onlosmakelijk verbonden met de blues.

Even schuift er een wolkje voor de zon, wanneer in de achteruitkijkspiegel een beeld uit vele films opdoemt. De zwaailichten van de sheriff staan aan en we weten niet hoe snel we langs de kant moeten gaan staan. Ook de volgende scenes kloppen helemaal, onder de stetson schemert een donkergekleurd gezicht plus zonnebril: 'Mornin', your driving license and your insurance papers?'

Na 'Waar komt u vandaan?' en 'U weet dat u hier seventy max mag rijden en u zat op 85' volgt wat gestotter van onze kant.

Dan wordt het filmscript plotseling herschreven. 'OK, from Holland, huh. Watch the speed signs. Have a nice trip.'

BB KING

De eerste stop langs de saaie streep door de rijst- en katoenvelden is Indianola. In 1943 trok de toen 18-jarige B.B.King vanuit zijn geboorteplaats Itta Bena hier naar

De zender die Emmett Till niet vergat

toe om in de katoenvelden te werken. We zijn hem al op vele plekken tegen gekomen, Nashville, Memphis, maar dit is zijn geboortestreek. Sinds kort staat in Indianola een meer dan mooi, hypermodern BB King-museum, een lust voor het oog en voor het oor. Onderdeel is de cotton gin – de plek waar de zaden mechanisch uit de katoenbollen werd gehaald – en waar BB zelf ooit werkte.

Als de deur weer dichtslaat trilt de hitte boven het zo platte Delta-land.

Greenwood is de stop voor de nacht. Het prachtige Alluvian boutique hotel ademt, als het hele stadje, de power van de machtige Viking bedrijf, in enkele decennia nationwide geëxplodeerd met hun keukens, bijbehorend gerei, kookscholen en restaurants.

Paige Hunt, de rechterhand van de burgemeester, maakt ons aan het einde van de middag wegwijs. De eerste halte is bij een rijtje shotgun houses, één kamer-huisjes. 'Hier zijn de opnames gemaakt voor 'The Help', een film naar de bestseller van Kathryn Stockett. Loop maar door, de zwarte bewoners houden niet van kijkers. Het filmcontract met deze buurt was een wandeling over eieren en erger.'

EMETT EN ROBERT

Twintig kilometer buiten Greenwood staat een begroeide gevelpartij van wat ooit een winkel was. 'Hier is iets gebeurd dat, lang voor Rosa Parks, de gemoederen in beweging heeft gezet', vertelt Hunt.

Emmett Till, een negerjongen van veertien, waagde het te sjansen met de blanke vrouw van de winkelleigenaar. Hij werd gemarteld, doodgeschoten en in prikkeldraad gerold in het water gesmeten.

Langs de kaasrechte weg, in the middle of nowhere, ligt een wit gebouwtje, WABG radio 96.0 kc. 'Daar durfden ze als eersten en lang als enigen songs over Emmett te draaien.' De zon is nu van bloed en de duisternis is in aantocht. De auto draait van de weg, over een stofpad en stopt bij een open plek tussen de bomen.

Johnson's graf

In de sfeer van deze namiddag pakken we een fles Johnnie Walker Black en proosten op de man die voor ons in zijn vermoede graf ligt: Robert Johnson, de eigenzinnige, door velen gezien als de onbetwiste King of the Delta Blues.

Hij stierf op 16 augustus 1938 op 27-jarige leeftijd na een doodstrijd van drie dagen.

Een jaloezse echtgenoot had zijn whiskey vergiftigd met strychnine. *

NB

Dit is het tweede verhaal over een reis, gemaakt op uitnodiging van:

Tennessee – www.tnvacation.com.

Mississippi - www.visitmississippi.org

New Orleans (Louisiana) - www.neworleanscvb.com

Montgomery (Alabama) –www.visitmontgomery.com

Deel 3 verschijnt in nr.3 van Whisky etc..

(advertentie)